

Να φωτίσουμε όλοι μαζί θετικά πρότυπα

Του ΑΛΕΞΗ ΠΑΠΑΧΕΛΑ

Η χώρα μας έχει περάσει μια βαθιά κρίση και μια μακρά περίοδο συλλογικής μιζέριας. Ήταν αναπόφευκτο οι πρώτες μας σελίδες να κυριαρχούνται από αρνητικές και «δύσπεπτες» ειδήσεις. Η δημοσιογραφία δεν μπορεί άλλωστε να αποφύγει ή να κρύψει την πραγματικότητα. Νωρίς μέσα στην κρίση καταλάβαμε, όμως, όλοι εδώ στην «Κ», την αξία των θετικών ιστοριών και προτύπων. Η ελληνική κοινωνία επέδειξε μια εκπληκτική αντοχή και προσαρμοστικότητα όλα αυτά τα χρόνια.

Οι Έλληνες, και κυρίως οι νεότεροι Έλληνες, ανακάλυψαν την κοινωνία των πολιτών και τη σημασία της προσφοράς. Δεκάδες μη κυβερνητικές εθελοντικές οργανώσεις πήραν στα χέρια τους την επίλυση των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι άνεργοι, οι άστεγοι και άλλες ευάλωτες ομάδες. Δάσκαλοι ένωσαν τις δυνάμεις τους με γονείς για να λύσουν τα προβλήματα δημοσίων σχολείων, εθελόντες γιατροί έκαναν το ίδιο σε απομακρυσμένες περιοχές. Όταν στην εσωτερική κρίση προστέθηκε και το προσφυγικό, οι ίδιοι άνθρωποι κινητοποιήθηκαν και έκαναν ό, τι μπορούσαν.

Πέρα από τις νησιδές της προσφοράς και της ευαισθησίας, αναδείχθηκαν όμως και νησιδές δημιουργίας και νέας επιχειρηματικότητας. Και αυτές έχουν την αξία τους και γι' αυτό, σε πείσμα των καιρών και της αδράνειας, αποφασίσαμε

να προβάλουμε τέτοιες ιστορίες ως πρότυπα. Η νέα γενιά Ελλήνων τα έχει ανάγκη γιατί θέλει να αλλάξει το «παράδειγμα» της Ελλάδας και να μείνει στον τόπο της. Η χώρα έχει πληρώσει ακριβά το brain drain και ο τρόπος να ανακοπεί είναι να αντιληφθούν οι νέοι Έλληνες ότι υπάρχουν και εδώ ευκαιρίες.

Όταν λοιπόν ήλθε σε επαφή μαζί μας η ομάδα SPARKNEWS, θεωρήσαμε αυτονόητη τη συνεργασία μας. Η «Δημοσιογραφία με Αντίκτυπο» είναι μια μεγάλη ευκαιρία

Η χώρα έχει πληρώσει ακριβά το brain drain και ο τρόπος να ανακοπεί είναι να αντιληφθούν οι νέοι Έλληνες ότι υπάρχουν και εδώ ευκαιρίες.

να ενώσουμε τις δυνάμεις μας με άλλες εφημερίδες από όλο τον κόσμο για να φωτίσουμε όλοι μαζί θετικές ιστορίες. Πολλά από τα προβλήματα άλλωστε που αντιμετωπίζουμε εδώ στην Ελλάδα είναι γνώριμα σε ανανώστες σε χώρες που ούτε καν μπορούμε να φανταστούμε. Ίσως μάλιστα κάποιοι σκεφθούν λύσεις εμπνευσμένες από τις ιστορίες που θα διαβάσουν για μακρινούς προορισμούς.

Ελπίζουμε να απολαύσετε τα κείμενα αυτού του ενθέτου και να γίνουν πηγή έμπνευσης για σας.

Σήμερα, Ημέρα της Δημοσιογραφίας με Αντίκτυπο (Impact Journalism Day), 50 εφημερίδες ενώνουν τις δυνάμεις τους για να αναδείξουν ιστορίες που αλλάζουν τον κόσμο.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ Lire c'est partir

Μια επιχείρηση που κάνει τη λογοτεχνία προσβάσιμη για παιδιά από υποβαθμισμένες συνοικίες
Σελ. 14

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ I-Drop Water

Πόσιμο νερό, σε λογικές τιμές, με τη συνδρομή των δικτύων κινητής τηλεφωνίας και της ηλεκτρικής ενέργειας
Σελ. 17

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ Favela Orgânica

Μη ελπίστικη γαστρονομία για τις φτωχογειτονιές του Ρίο
Σελ. 17

Ιστορίες για έναν καλύτερο κόσμο

Του ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΝΤΕ ΜΠΟΥΑΡΕΝΤΟΝ και της ομάδας της Sparknews

Πέρα από τη συνεχή ροή αρνητικών ειδήσεων, υπάρχουν πολλές ιστορίες ελπίδας και χειροπιαστών λύσεων. Ιστορίες φορέων αλλαγής, που καταπιάνονται με ορισμένα από τα πιο πιεστικά ζητήματα που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα και τα διαχειρίζονται με καινοτόμους ιδέες, για να αλλάξουν τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων προς το καλύτερο. Ιστορίες που αξίζει να διαβαστούν και να διαδοθούν, όχι απλώς για να μας δώσουν μια πιο ισορροπημένη προοπτική στον κόσμο, αλλά και για να συμβάλουν στην αναπαραγωγή των υφιστάμενων αυτών λύσεων παγκοσμίως.

Και τον επιχειρηματικό τομέα οι οποίοι προωθούν θετικές καινοτομίες. Μια μεγάλη κοινότητα γνώστων προσωπικοτήτων και απλών πολιτών έχει επίσης μπει στον χορό, υπογράφοντας ένα μανιφέστο για να δείξει ότι όλοι –οι κυβερνήσεις, οι ιδιωτικοί τομείς, η κοινωνία των πολιτών, οι άνθρωποι της διπλής πόρτας– μπορούν να δράσουν για ένα καλύτερο μέλλον. Κι εσύ μπορείς να γίνεις μέρος αυτού του κινήματος μετασχηματισμού της κοινωνίας.

Ανακόλουπε Λοιπόν αυτούς που έχουν πετύχει να βρουν απαντήσεις σε μεγάλες προκλήσεις, όπως θέματα υγείας, πρόσβαση σε καθαρό νερό,

Οι κυβερνήσεις, οι ιδιωτικοί τομείς, η κοινωνία των πολιτών, οι άνθρωποι της διπλής πόρτας μπορούν να δράσουν για ένα καλύτερο μέλλον.

ποιοτική εκπαίδευση, ευκαιρίες αξιοπεπυστών απασχολήσεων και καθαρή ενέργεια.

Κάθε περίπτωση αποτελεί ένα χειροπιαστό παράδειγμα της δύναμης των πρωτοβουλιών ατόμων ή μικρών ομάδων να συμβάλουν στην επίτευξη των νέων στόχων βιώσιμης ανάπτυξης του ΟΗΕ, που περιλαμβάνουν την εξάλειψη της φτώχειας, την προστασία του πλανήτη και την εξασφάλιση της ευημερίας και των καλών υπηρεσιών υγείας για όλους.

Ελπίζουμε να απολαύσετε την ανάγνωση – και να γίνετε μέρος της λύσης. Μπορείτε να υπογράψετε το μανιφέστο (sharestoriesofchange.org) και να μοιραστείτε τις ιστορίες που θα σε εντυπωσιάσουν περισσότερο στο Facebook και στο Twitter (#ImpactJournalism, #StoryOfChange, @Sparknews, @kathimerini_gr).

* Ο κ. Κριστιάν ντε Μπουαρέντον είναι ο ιδρυτής της Sparknews και fellow της οργάνωσης Ashoka.

FINANCE

8 people own the same wealth as half of the world's population

Startups: μια ακτίδα ελπίδας στο σκοτάδι της ελληνικής κρίσης

Του ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ
Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Η Ελλάδα βρίσκεται σε κρίση εδώ και μια δεκαετία. Από τη διούσησή της σε ύφεση το 2008, έχει δει το ετήσιο ακαθάριστο προϊόν της να συρρικνώνεται κατά 25%. Ο δείκτης ανεργίας παραμένει πάνω από 20% ενώ και περισσότερο από πέντε χρόνια, ενώ σχεδόν μισό εκατομμύριο Έλληνες, κυρίως αυτοί με την καλύτερη μόρφωση και προοπτικές σταδιοδρομίας, έχουν φύγει από τη χώρα για να αναζητήσουν την τύχη τους αλλού.

Δεν έχουν υπάρξει πολλές ακτίδες ελπίδας αυτήν τη σκοτεινή περίοδο. Μία από αυτές είναι η σταθερή ανάπτυξη του ελληνικού οικοσυστήματος νεοφυών τεχνολογικών επιχειρήσεων. Στα χρόνια από την έναρξη λειτουργίας τεσσάρων επενδυτικών κεφαλαίων με τη στήριξη της Ε.Ε. στις αρχές του 2013, έχουν καταγραφεί αξιοσημείωτες επιτυχίες, μεταξύ των οποίων γύρω χρηματοδότησης δεκάδων εκατομμυρίων και εξαγορές από μεγάλες διεθνείς εταιρείες.

Τα τέσσερα JEREMIE funds ολοκλήρωσαν περίπου τον κύκλο ζωής τους, αλλά έχει ήδη ανακινωθεί ένα νέο όχημα, το Equifund, με πόρους εθνικούς, κοινοτικούς και από το Ευρωπαϊκό Ταμείο Επενδύσεων. Το Equifund θα δημιουργήσει μια δεξαμενή 260 εκατ. ευρώ, μέσα από την οποία θα ξεπληρώσει η νέα γενιά επενδυτών στις ελληνικές επιχειρήσεις τεχνολογίας.

Ενας ιδιαίτερα δραστήριος παίκτης στην ελληνική σκηνή των startups από τις αρχές της δεκαετίας ο Σταύρος Μεσσίνης. Ο κ. Μεσσίνης ήταν συνιδρυτής του CoLab, του πρώτου συνεργατικού χώρου στην Αθήνα, που άρχισε τη λειτουργία του το 2009. Τέσσερα χρόνια αργότερα πούλησε το μερίδιό του στο CoLab και ξεκίνησε ένα νέο ξεκίνημα – το Cube, με έδρα την παραγωγή γειτονιά των Εξαρχείων.

«Επί του παρόντος φιλοξενούμε περίπου 20 εταιρείες – κυρίως εταιρείες παραγωγής λογισμικού, αλλά έχουμε και μία-δύο που παράγουν εξοπλισμό,

μία εταιρεία ανάπτυξης λογισμικού και μία που φτιάχνει μωδάτες γυναικείες τσάντες», λέει. «Τους παρέχουμε εγκαταστάσεις για να εργασθούν, υπηρεσίες μεντόρων και συμβουλές σε νομικά και λογιστικά θέματα. Το γεγονός ότι συνυπάρχουν σε ένα κοινό γραφείο σημαίνει ότι βοηθούν ο ένας τον άλλον».

Ο Διονύσιος Κακούρης, συνιδρυτής της Autofire, μιας εταιρείας ανάλυσης δεδομένων για βιντεοπαιχνίδια που φιλοξενείται στο Cube, δίνει τη δική του εμπειρία: «Γίνονται διαρκώς εκδηλώσεις και έχει δημιουργηθεί μια ζωντανή κοινότητα, που είναι έτοιμη να βοηθήσει οποιοδήποτε έχει κάποιο πρόβλημα». Η Autofire ετοιμάζεται αυτές τις μέρες να λανσάρει το προϊόν της σε μορφή beta.

Το Foundation, μια άλλη θερμοκήπια νεοφυούς επιχειρηματικότητας, υποθέτει «μια πολύ πραγματιστική προσέγγιση στην προώθηση νέων επιχειρημάτων», όπως αναφέρει ένας εκ των ιδρυτών της, ο Δημήτρης Κολαβρός-Γουσίου. «Η ομάδα μας αποτελείται από γνώστες της τεχνολογίας, αλλά και στελέχη επιχειρήσεων, ειδικούς στην επιχειρηματική ανάπτυξη, στο marketing και στην εξεύρεση χρηματοδότησης».

Ο κ. Καλαβρός-Γουσίου, αν και μόλις 29 ετών, έχει ήδη να επιδείξει σχεδόν δέκα χρόνια παρουσίας στον ελληνικό κλάδο των τεχνολογικών startups – συμπεριλαμβανομένων και οκτώ ετών ως διοργανωτής του TEDxAthens. «Η κύρια προτεραιότητά μας είναι να επιλέγουμε άτομα αντί ιδεών και ομάδες αντί ατόμων», προσθέτει. «Καθόρισμα με τις ομάδες και προσπαθούμε να εξετασούμε την κουλτούρα τους, τη στάση τους και την ηθική τους, και το αν έχουν βρει κάποιο κενό στην αγορά το οποίο θα καλύψει το προϊόν τους».

Πώς έχει εξελιχθεί ο κλάδος των startups στην Ελλάδα. Εκεί ξεπεράσει τις αρχικές προσδοκίες: «Τα τελευταία πέντε χρόνια έχει ωριμάσει σημαντικά», λέει ο κ. Καλαβρός-Γουσίου. Ο κ. Μεσσίνης, από την πλευρά του, ση-

Άνοιξη του Foundation, μιας από τις πιο δραστήριες θερμοκήπιες νεοφυούς επιχειρηματικότητας στην Αθήνα.

μειώνει ότι την «ευφορία» που ακολουθεί μια επιτυχημένη επένδυση σε μια εταιρεία του οικοσυστήματος συχνά τη διαδέχεται μια «πραγματική βουτιά» στους δείκτες αισιοδοξίας. Μια τέτοια βουτιά – μείλλον η μεγαλύτερη», λέει – ήταν η επιβολή των ελέγχων στην κίνηση κεφαλαίων του καλοκαίρι του 2015.

Σε τέτοιες περιόδους, εξηγεί ο κ. Μεσσίνης, «μια μείζον πρόκληση είναι η σημαντική διαρροή εργαζομένων. Οι περισσότεροι σχεδιαστές λογισμικού που ξέρουν τη δουλειά θα μεταναστεύσουν σε μια περίοδο επενδυτικής ερησίας, όταν οι επιχειρήσεις εδώ δεν λαμβάνουν χρηματοδότηση και άρα δεν μπορούν να τους προσ-

Τα τελευταία χρόνια έχουν καταγραφεί αξιοσημείωτες επιτυχίες, μεταξύ των οποίων γύρω χρηματοδότησης δεκάδων εκατομμυρίων και εξαγορές από μεγάλες διεθνείς εταιρείες.

λάβουν. Παρότι τα πανεπιστήμια παράδουν εξαιρετικά talenta, υπάρχει αρκετά περιορισμένη προσφορά τεχνολογών με εμπειρία σε επιχειρηματικό χειρισμό».

Μία οργάνωση που εστιάζει ειδικά στην αναστροφή της διαρροής εργαζομένων από την Ελλάδα είναι η Reload Greece, που ιδρύθηκε το 2012 στο Λονδίνο. Εκτός έχει οργανώσει τρία συνέδρια, έχει παρουσιάσει το έργο της στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και έχει δημιουργήσει δεσμούς συνεργασίας με οκτώ βρετανικά πανεπιστήμια.

«Η ανάπτυξη στενών δεσμών με το οικοσύστημα στην Ελλάδα είναι το κλειδί για να πετύχουμε την αποστολή μας, που είναι να δημιουργήσουμε γέφυρες μεταξύ της Ελλάδας και του υπόλοιπου κόσμου», υποστηρίζει η Εφη Κυρτάτα, η νέα και δυναμική διευθύνουσα σύμβουλος της ορ-

γάνωσης. Αναφερόμενη στο Reload Greece Challenge –ένα εννιαήμερο πρόγραμμα επιμόρφωσης startups, που περιλαμβάνει διαγωνισμό μεταξύ των συμμετεχόντων και που θα λάβει χώρα φέτος το καλοκαίρι – η κυρία Κυρτάτα σημειώνει ότι φέτος «έξι-νέοι κάποιες πολύ σημαντικές συνεργασίες με παράγοντες κλειδιά της ελληνικής επιχειρηματικής σκηνής». Σε αυτούς περιλαμβάνονται και οι θερμοκήπιες δύο εκ των συστημικών τραπεζών της Ελλάδας.

Στην απόπειρα εφαρμογής των διδαγμάτων που μαθαίνει κανείς σε προγράμματα όπως το Reload Greece Challenge στην πατρίδα, μπορεί να βρει αντιμετώπιση με απρόβλεπτες προκλήσεις, όπως αυτές που συνεπάγεται η ζωή στα Εξαρχεία για τους νεοεισπαιστές του Cube. «Επιλέξαμε να κάνουμε κάτι σε μια υποβαθμισμένη περιοχή της πόλης γιατί το ενοίκιο ήταν φθινόβο και πιστεύαμε ότι μπορούσαμε να συμβάλουμε στην αναβάθμιση της κατάστασης», εξηγεί ο κ. Μεσσίνης. «Προς το παρόν, η έχουμε καταφέρει. Είχαμε σοβαρό πρόβλημα με το εμπόριο ναρκωτικών, αλλά τους τελευταίους έξι μήνες είδαμε σημαντική βελτίωση, χάρη στην συνεργασία μας με τις Αρχές, αλλά και το ότι θέσαμε δημοσίως ενώπιον των ευθυνών τους. Με τη σωστή ενθάρρυνση, δρουν θετικά».

Πέρα από τα θεμελιώδη (την τήρηση της τάξης), τι μπορεί να κάνει η κυβέρνηση για να βοηθήσει τις 350-450 εταιρείες (σύμφωνα με υπολογισμούς της Foundation) που αποτελούν σήμερα τον κλάδο: «Χρειάζομαστε φορολογικά κίνητρα και κίνητρα πασχόλητας, που διευκολύνουν τον διαδικασιακό έναρξης, λειτουργίας και κλεισίματος των επιχειρήσεων», επισημαίνει ο κ. Καλαβρός-Γουσίου. «Και πρέπει να έχουμε περισσότερα για να καλλιεργήσουμε μια κουλτούρα επιχειρηματικότητας, που θα προσελκύσει χρήματα ελληνικών ιδιωτών και θα οπθήσει διεθνείς startups και επενδυτές να κοιτάζουν προς την Ελλάδα για ευκαιρίες».

Lire c'est partir: πουλώντας βιβλία στην τιμή μιας μπαγκέτας

Της ΚΑΡΟΛΙΝ ΝΤΑ ΜΑΛΕ
LE FIGARO

Είναι Κυριακή ενός παραταταμένου ανοιχτικού Σαββατοκύριακου στο Παρίσι, και οι μικροί Παριζιάνοι του 18ου διαμερίσματος στριμώχνονται για μια θέση στη βιβλιοθήκη της Ζακλίν ντε Ρομπύλ. Τα παιδιά κατευθύνονται προς το στίβο βιβλίων που έχει υψωθεί στον πάγκο του Lire c'est partir, που έχει στήσει ως μέρος της Έκθεσης Βιβλίου της Νεανικής Αλληλεγγύης. Η έξαψη που νιώθουν από κοινού τα παιδιά κάνει δύσκολη την παραμικρή κίνηση. Το να αποκτήσει κάποιος πρόσβαση σε ένα από τα επημελημένα βιβλία λογοτεχνίας είναι εντελώς ανέφικτο.

Μία είναι η πηγή αυτής της υπερδραστηριότητας: σαν από μάγια, αυτά τα μικρά – που δεν είχαν ποτέ τους ούτε ένα βιβλίο – έχουν γίνει φαεινά κάτοχοι ενός ή δύο μυθιστορημάτων. Με το που τα πιάσουν στα χέρια, αρχίζει η φρενήρης ανάγνωση.

Χωρίς χρονοτριβή, η Σοφί βυθίζεται στη «Χιονάτη και στους επτά νάνους». Ο Πολ μβλινει στην ουρά για να πάρει ένα αντίτυπο του «Μαθητεύμενου σοσιαλισμού», υπογεγραμμένο από τον οικονομικό Γκρεγκουάρ Βαλανσέν, ο οποίος βρίσκεται εδώ μαζί με αρκετούς συγγραφείς. «Έχω μόνο 2 ευρώ πάνω μου, κύριε, αλλά θα επιστρέψω με 40 λεπτά για να πάρω ένα τρίτο!». Με τιμή μόλις 80 λεπτά, τα βιβλία αυτά αποτελούν ευκαιρία. Σε αυτήν τη συνοικία, κοντά στον περιφερειακό του Παρισιού και στα σύνορα με το Σαν-Ουέν – ένα φτωχό προάστιο – ο Βινσέν Σαφράν έχει φέρει λίγη ευτυχία σε αρκετά σπίτια.

Είτε πρόκειται για το Σαν-Ουέν είτε για το Κλιζ-σου-Μπουά, σε κάθε έκθεση περίπου 2.000 βιβλία αγοράζονται από τους ένθερμους νεαρούς αναγνώστες. Ο Σαφράν μπορεί να μην κινείται στους υψηλούς λογοτεχνικούς κύκλους του

Σαν Ζερμέν-ντε-Πρε, αλλά αυτό δεν τον απέτρεψε από το να πουλήσει 2,5 εκατομμύρια βιβλία το 2016.

Ποιο είναι, λοιπόν, το μυστικό αυτού του εκδοτικού που φέρνει αναταραχή στον κλάδο; Το κλειδί είναι η τιμή: ένα μέσο παιδικό βιβλίο κοστίζει επτά ευρώ, με αποτέλεσμα το Lire c'est partir να επικρατεί άνετα επί του ανταγωνισμού. Αυτό που μοιάζει σε εξωτερικούς παρατηρητές με τρομερό επίπεδο είναι στην πραγματικότητα απλά μια ιδέα βασισμένη σε μια απλή εξίσωση: «Το 60% της τιμής ενός βιβλίου οφείλεται στο κόστος διανομής». Συνεπώς, απορρίπτοντας τα παραδοσιακά δίκτυα διανομής και αναλα-

Απορρίπτοντας τα παραδοσιακά δίκτυα διανομής και αναλαμβάνοντας τη μόνος του, ο Σαφράν έχει μειώσει δραματικά τις δαπάνες του.

βανώντας τη μόνος του, ο Σαφράν έχει μειώσει δραματικά τις δαπάνες του. Ακόμα και η εκτύπωση κοστίζει μόλις 30 λεπτά για ένα καρτόδετο βιβλίο με λιγότερες από 160 σελίδες. Όσο για το περιθώριο κέρδους του εκδοτικού, που συνήθως κυμαίνεται γύρω στο 15%, στην περίπτωση του Lire c'est partir είναι μηδενικό. Για τον ιδρυτή της εταιρείας, «οποιοδήποτε κέρδος είναι προϊόν απάτης».

Δεν γνώνει κανείς κάθε μέρα έναν εκδοτικό θαυματουργό όπως ο Σαφράν, που πουλάει βιβλία σαν να είναι ψωμιάκια – και μάλιστα στην ίδια τιμή με μια μπαγκέτα. Εκοντας μεγαλύτερη στα πρόστυτα της Εσόν, αυτό ο αυτοδίδακτος βιβλιοφάγος άρχισε να αγαπάσει τον ανάγνωστο. Η ανακάλυψη της «Αισθηματικής αγωγής του» Γκουστάβ Φλομπέρ ήταν μια αποκαλύψη

Ο Βινσέν Σαφράν, εμμενησστής του Lire c'est partir, έχει κάνει σκοπό ζωής να φέρει παιδιά από υποβαθμισμένες συνοικίες σε επαφή με τον μαγικό κόσμο της λογοτεχνίας.

γι' αυτόν. «Πιστεύω ότι η ανάγνωση μπορεί να αντικαταστήσει τη μελέτη. Εξ ου και η ιδέα μου να φέρω την ανάγνωση σε αυτούς που δεν διαβάζουν».

Το 1992, μετά την πρώτη του εμπειρία στον κόσμο των εκδόσεων, ο Βινσέν Σαφράν ξεκίνησε τις καθημερινές επισκέψεις σε εκδοτικούς οίκους με σκοπό τη συλλογή των απόπειτων βιβλίων τους, τα οποία κανονικά καταλήγουν να πολτοποιούνται. Εκείνος τα έπαιρνε και τα διένεμε πόρτα πόρτα δωρεάν στην περιοχή της Εσόν. «Αυτό που μου κάνει εντύπωση είναι η ευγνωμοσύνη των γονιών εκ μέρους των παιδιών τους. Για εκείνους, τα βιβλία αυτά ήταν συνώνυμα της επιτυχίας στο σχολείο».

Οστόμο, παρά τη στήριξη ορισμένων εκ των κορυφαίων ονομάτων της εκδόσεως, όπως ο Ρομπέρ Λαφόντ, ορισμένοι εκδοτές έχει αποδείξει δύσκολο να πειστούν. Μέρος της επιτυχίας του Σαφράν οφείλεται στην ικανότητά του να εκτυπώνει μόνος του τα έργα αυτά, με χαμηλό κόστος. Το 1998, ένας φιλικός παλιός του ζήτησε ότι ένα καρτόδετο βιβλίο δεν κοστίζει πάνω από ένα φράγκο για να παραχθεί – κάτι που επηρέασε άμεσα τον Σαφράν. Τότε ήταν που – παρότι λάμβανε επίδομα εισοδηματικής ενίσχυσης από το κράτος – πήρε το ενοίκιο να παραγγείλει 400.000 αντίτυπα, τα οποία έπρεπε να πουλήσει σε διάστημα μικρότερο των τεσσάρων μηνών. Ένας ιδιοκτήτης τυπογραφείου με εμπιστευθήκε και δεν του έδωσε παρά λόγο να το μετανιώσει. Δεν έχω αρχή λοιπόν ποτέ να τον πληρώνω!» λέει ο ταλλήμος αυτός επιχειρηματίας.

Όταν ο Σαφράν συνειδητοποίησε ότι πολλά σχολεία δεν έχουν τους πόρους για να αγοράσουν τα αναγκαία υλικά, άναψε ένα δεύτερο λαμπάκι πάνω από το κεφάλι του. Θα εστίαζε πλέον κυρίως στα εκπαιδευτικά ιδρύματα. Για να έλθει σε επαφή με τους δασκάλους, ο Σαφράν προσέγγισε τους

εθνικούς επιθεωρητές εκπαίδευσης, οι οποίοι ενθουσιάστηκαν με το σχέδιό του και ήταν ιδιαίτερα συνεργασιμοί. Μέσω του Lire c'est partir, τα σχολεία μπορούν να αγοράζουν βιβλία για τους μαθητές τους και να οργανώνουν πολιτικές για τους γονείς. Είναι για ακόμα περισσότερο όπου η πρωτοβουλία αυτή έχει επιφέρει θετικές αλλαγές.

Εδώ και πέντε χρόνια, αυτός ο φυσιολογικός, ψηλόλιγνος τύπος είναι συνεχώς εν κίνηση, διανέμοντας εθελοντικά κοντά με βιβλία σε υποβαθμισμένες αστικές και αγροτικές περιοχές. Οι συγγραφείς των μυθιστορημάτων αυτών δεν κάνουν από αυτό που κάνει, καθώς εισπράτουν έσοδα από τις νέες εκδόσεις των βιβλίων τους, που τυπώνονται σε μεγάλους αριθμούς. Αυτά τα πρωτότυπα έργα – που «συντάχθηκαν πολύ πιο εύκολα να βρθούν» και που αποτελούν την πλειονότητα των 130 τίτλων που απαρτίζουν σήμερα τον κατάλογο – προτιμούνται σε αρκετές περιπτώσεις από τα κλασικά, η παραγωγή των οποίων είναι φθηνότερη, καθώς τα σχετικά πνευματικά δικαιώματα έχουν εκπνεύσει.

Το Βινσέν Σαφράν, ωστόσο, δεν του αρκεί ο κοινωνικός αντίκτυπος που έχει πετύχει με όλες αυτές τις πρωτοβουλίες. Εξ ου και οργανώνει σεμινάρια για βιβλία προσιτότερα για παιδιά στο 19ο διαμέρισμα του Παρισιού, σε ένα από το σημεία ενδοφύσεως βιβλίων της εταιρείας. «Έχει φέρει επαναστατικές αλλαγές στην αγορά, γιατί σκέφτεται διαφορετικά», εξηγεί ο συγγραφέας και ιδρυτής της πρωτοβουλίας Lire et Faire Lire, Αλεξάντρ Ζαυρέν. Σήμερα, η Lire c'est partir έχει 12 υπαλλήλους και έχει φορητά που για διανομή βιβλίων, ενώ ο Σαφράν λαμβάνει επιπλέον ένα μισθό. Όλα αυτά χωρίς η εταιρεία να έχει ζητήσει την παραμικρή επιδότηση από το κράτος.

EDUCATION

103 million youth worldwide still lack basic literacy skills
Source: UNICEF

Εκπαιδευοντας επιχειρηματίες με κοινωνική συνείδηση

Της ΣΙΑΒΙΑ ΓΙΑΜΙΛΙΘ ΠΕΡΕΖ
EL HERALDO

Ο Ελιέζερ Ροντρίγκεζ έχει ξεφύγει από τον φαύλο κύκλο που αντιμετώπιζον πολλοί νέοι στην κοινότητά του. Ο 17χρονος θα ολοκληρώσει σύντομα τη δευτεροβάθμια εκπαίδευσή του στο σχολείο Φρανσίσκο Μοραζάν, που βρίσκεται στο χωριό Ελ Ζουζούλάρ, στον δήμο Κανταράνας στη νότια Ονδούρα, χωρίς να χρειάζεται να περπατάει για τέσσερις ώρες ή να διασχίζει ένα ποτάμι.

Βλέπει να διαγράφεται μπροστά του ένα μέλλον με προοπτικές. Αντί να μαθαίνει μια τέχνη για να βοηθήσει την οικογένειά του, όπως η πλειονότητα των νέων στο χωριό του, ανεργείται να φοιτήσει στο πανεπιστήμιο και να γίνει καθηγητής Μαθηματικών ή Ισπανικής Φιλολογίας.

Την αλλαγή αυτή στη ζωή τη οφείλει στην Κάτια Γκόμεζ, μια νεαρή Αμερικανίδα η οποία, έπειτα από πολλά χρόνια εθελοντισμού ανά τη Λατινική Αμερική, έχει πραγματοποιήσει το όνειρό της με την ίδρυση μιας κοινωνικής επιχείρησης στην Ονδούρα. Το έργο της Κάτια ονομάζεται Educate2Envision (E2E) και πρόκειται για ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα που αποσκοπεί στην κατάρτιση επιχειρηματιών ηγετών. Από το 2010, έχει μεταμορφώσει τις ζωές περίπου 100 μαθητών από τις αγροτικές περιοχές του Φρανσίσκο Μοραζάν και του Ελ Παραΐσο, στα νότια της χώρας.

Η συντριπτική πλειονότητα των 5.000 ατόμων που ζουν σε αυτά τα χωριά δεν έχει πιτυχίο δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Οι περίπου 100 μαθητές, μεταξύ των οποίων και ο Ελιέζερ, που εκπαιδεύτηκαν χάρη στη στήριξη του E2E αποτελούν το 80% των αποφοίτων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης στην περιοχή. «Η πρόκληση για εμάς είναι να αλλάξουμε τη νοοτροπία των παιδιών αυτών, να τους δείξουμε ότι μπορούν να γίνουν επαγγελματίες και να βοηθήσουν την κοινότητά

τους», λέει ο Αλεξ Άγκουέρτα, γενικός διευθυντής του E2E.

Πριν από το E2E, οι μαθητές που ήθελαν να φοιτήσουν στο γυμνάσιο έπρεπε να περπατήσουν έως και τέσσερις ώρες για να παρακολουθήσουν τα μαθήματα στο κέντρο εκπαίδευσης της περιοχής. Τώρα, σε όσους επιλέγεται, παρέχεται η δυνατότητα να φοιτήσουν στο τοπικό δημοτικό σχολείο.

Απαραίτητα προπαιτούμενα για να κάνει κάποιος αίτηση είναι να έχει εξαιρετικές ακαδημαϊκές επιδόσεις, να είναι ανύπαντρο/η και να είναι μεταξύ 12-18 ετών. Εκπρόσωποι του E2E κανονίζουν συνεντεύξεις με τους

Πριν από το E2E, οι μαθητές που ήθελαν να φοιτήσουν στο γυμνάσιο έπρεπε να περπατήσουν έως και τέσσερις ώρες για να παρακολουθήσουν τα μαθήματα.

γονείς των αιτούντων και διεξάγουν μια κοινωνικοοικονομική έρευνα για να εξετάσουν την προέλευσή τους. Επιπροσθέτως, οι υποψήφιοι πρέπει να επιδείξουν το πιστοποιητικό γέννησής τους και τους βαθμούς που πήραν στην τελευταία χρονιά του σχολείου, αλλά και να γράψουν μία έκθεση στην οποία εξηγούν γιατί θέλουν να συνεχίσουν τις σπουδές τους. Τα έγγραφα αυτά υποβάλλονται στο διοικητικό συμβούλιο του E2E, το οποίο κατόπιν αποφασίζει εάν θα χορηγήσει υποτροφία στον εκάστοτε υποψήφιο.

Η οργάνωση λαμβάνει χρηματοδότηση τόσο από τους Ροταριανούς των ΗΠΑ και την τράπεζα Banrural, χάρη στην οποία έχει τη δυνατότητα να παρέχει στους μαθητές που επιλέγονται τον απαραίτητο εξοπλισμό, καθώς και τουλάχιστον το 60% των διδάκτρων τους. Το ποσοστό αυτό αυξάνεται με κάθε έτος φοίτησης που περνάει.

Ένας από τους μαθητές που συμμετέχουν στο πρόγραμμα του E2E, την ώρα της συγκομιδής του καφέ.

Οι υπότροφοι είναι τα πρότυπα του E2E. Γίνονται ηγέτες της κοινότητάς τους και παραδείγματα προς μίμηση για τα παιδιά που θέλουν να οικοδομήσουν το μέλλον τους. Διαπράττουν ώστε να γίνουν επιχειρηματίες με κοινωνική συνείδηση και εφοδιάζονται με τις στρατηγικές που θα τους επιτρέψουν να υπερβούν τα εμπόδια που αντιμετωπίζουν. Οι μαθητές που ωφελούνται από το E2E συχνά γίνονται εθελοντές της οργάνωσης.

Η μέθοδος, η εκπαίδευση που λαμβάνουν οι μαθητές στο project management από την ομάδα του E2E βοηθά παιδιά σαν τον Ελιέζερ να ανακαλύψουν το επιχειρηματικό τους πνεύμα.

Οι υπότροφοι είναι τα πρότυπα της οργάνωσης, γίνονται ηγέτες της κοινότητάς τους και παραδείγματα προς μίμηση για τα υπόλοιπα παιδιά.

Για να το καλλιεργήσουν, ασχολούνται με προϊόντα που παράγονται στην περιοχή για να δημιουργήσουν μικροεπιχειρήσεις.

Αυτή η προσέγγιση έχει ήδη αποδώσει καρπούς. Το 70% περίπου, των μαθητών ζει σε περιοχές που παράγουν κυρίως καφέ. Στις περιοχές αυτές, τα νοικοκυριά αποκτούν εισοδήματα την περίοδο της συγκομιδής, από τα οποία ζουν την υπόλοιπη χρονιά. Οι μαθητές βοηθούν τους γονείς τους να συλλέξουν τον καφέ που έχουν καλλιεργήσει.

Αυτοί οι κόκκοι του καφέ στη συνέχεια πωλούνται σε επιχειρήσεις στις Ηνωμένες Πολιτείες με τις οποίες έχουν έλθει σε επαφή εκπρόσωποι του E2E, σε τιμή αυξημένη σε σύγκριση με την τιμή αγοράς. Ο καφές πωλείται με την εμπορική ονομασία Adelante Coffee, με τα έσοδα να κατευθύνονται στη χρηματοδότηση της

εκπαίδευσης στις κοινότητες της περιοχής, καλύπτοντας μέρος των διδάκτρων και μειώνοντας την εξάρτηση από τις δωρεές. Συγκεκριμένα, 70% των κερδών από τις πωλήσεις του Adelante Coffee χρησιμοποιούνται για τις εκπαιδευτικές ανάγκες του κοινότητων – βοηθώντας ιδιαίτερα τις μονογονεϊκές οικογένειες, χωρίς πατέρα.

Αλλά το E2E δεν προσφέρει απλώς ένα μέλλον στους νέους ανθρώπους. Οι μαθητές κάνουν επίσης κοινωνικά έργα – μοιράζονται αυτά που μαθαίνουν σε διάφορα εγχειρήματα που λαμβάνουν χώρα σε κάθε χωριό που συμμετέχει στα προγράμματα της οργάνωσης.

«Δεν καθόμαστε στην τάξη, βγαίνουμε έξω για να βοηθήσουμε την κοινότητα. Για παράδειγμα, τοποθετήσαμε ένα ηλεκτρικό δίκτυο για την εκκίνηση. Έχουμε επίσης χτίσει τουαλέτες και βοηθήσει τους ηλικιωμένους με το φαγητό και με άλλες ανάγκες τους», λέει με περηφάνια ο Γκενίτι Βελάσκεθ, ένας μαθητής από το Λας Ντελίας. Οι υπότροφοι του E2E συμμετέχουν επίσης σε εκστρατείες πρόληψης για ασθένειες όπως ο δάγκειος πυρετός, το Zika και το Chikungunya, σεξουαλική και αναπαραγωγική διαπαιδαγώγηση για κορίτσια, ενώ βοηθούν στην διδασκαλία των παιδιών του Δημοτικού.

«Θέλω να γίνω δάσκαλος. Το E2E ακόμη με υποστηρίζει, παρότι έχω τελειώσει το γυμνάσιο. Τώρα μελετώ για το Μπακαλντορέ», λέει ο Αριέλ Καρτόνα, ένας από τους νέους ηγέτες στην περιοχή του Παχαρίγιου. «Πλυσισάω όλο και περισσότερο στην επίτευξη των στόχων μου. Είμαι χαρούμενος», προσθέτει. Ο Ελιέζερ, ο Γκενίτι και ο Αριέλ αποτελούν ζωντανά παραδείγματα ότι η εκπαίδευση μπορεί να αλλάξει ζωές. Μέσα από τις προσπάθειές τους, μετασχηματίζουν τις κοινότητές τους και δημιουργούν ένα φωτεινό μέλλον για τα χιλιάδες παιδιά που παλεύουν να μείνουν στο σχολείο παρά τη φτώχεια τους.

Ζούμε μια ιστορία αλλαγής

Σε όλον τον κόσμο, ένα κίνημα από συνθησιμένους ανθρώπους κάνει τη διαφορά κάθε μέρα.

Ένας αγράμματος αγρότης από την Μπουρκίνα Φάσο καταφέρνει να σταματήσει την απεριήμωση, με μια παραδοσιακή τεχνική καλλιέργειας. Ένας Γερμανός γιατρός μετατρέπει μια αναπηρία σε ταλέντο, εκπαιδευοντας τυφλές γυναίκες να εντοπίζουν τον καρκίνο του μαστού πιο γρήγορα απ' τους γυναικολόγους.

Ένας 26χρονος φοιτητής ιατρικής από την Ινδονησία, καταπολεμά το ζήτημα της φτώχειας και των απορριμμάτων, επιτρέποντας στους φτωχούς να ανταλλάσσουν σκουπίδια με ιατρική περίθαλψη.

Λύσεις υπάρχουν παντού, αν θέλουμε να δημιουργήσουμε έναν κόσμο όπου η βιωσιμότητα και το κέρδος θα είναι συμβατά, η δημοκρατία θα ισχύει για όλους, οι πολίτες όλου του κόσμου θα έχουν πρόσβαση σε εκπαίδευση, υγειονομική περίθαλψη και σωστή διατροφή, άντρες και γυναίκες θα απολαμβάνουν τα ίδια δικαιώματα και η αλλαγή του κλίματος θα είναι υπό έλεγχο.

Αν πιστεύεις κι εσύ πως δεν χρειάζεται να περιμένεις τους άλλους να κάνουν μια θετική αλλαγή και ότι ο καθένας μας μπορεί να την κάνει.

Αν πιστεύεις ότι η αλλαγή του κόσμου ξεκινάει από την αλλαγή στον τρόπο που συζητάμε γι' αυτόν, επαναφέροντας την πίστη και εμπνέοντας τους συνανθρώπους μας.

Τότε έλα κι εσύ στο κίνημα ελπίδας και αλλαγής:

Υπόγραψε το μανιφέστο στο sharestoriesofchange.org και δεσμεύσου να μοιραστείς κι εσύ αυτές τις ιστορίες για λύσεις, βοηθώντας τις να ταξιδέψουν σ' όλο τον κόσμο και να επηρεάσουν περισσότερους ανθρώπους.

Γίνε μέλος του κινήματος

IMPACT Journalism Day by Sparknews

Σήμερα, 50 από τις μεγαλύτερες εφημερίδες στον κόσμο, θα δημοσιεύσουν σε 40 χώρες, 60 θετικές πρωτοβουλίες που ανταποκρίνονται σε πειστικά παγκόσμια ζητήματα.

#StoryOfChange
#ImpactJournalism

Ανακαλύψτε κι εσείς την εμπνευσή που προσφέρουν αυτές οι ιστορίες, στο impactjournalismday.com

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΡΗΞΗ ΤΗΣ

Εταίρος για την πρόσβαση στην ενέργεια

ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ

ΕΝΑ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑ ΤΗΣ

spark news

Have an impact. Share solutions.
www.sparknews.com

EMPLOYMENT Unemployment affects **201 million** people in the world, a number that's equivalent to the population of Brazil
Source: ILO

Rabota-i: ευκαιρίες απασχόλησης για όσους δεν έχουν ευκαιρίες

της **ΑΝΤΖΕΛΙΝΑ ΝΤΑΒΙΝΤΟΣΑ**
KOMMERZANT

Η Τατιάνα, 19 ετών, δουλεύει ως ταμίας σε κατάστημα της IKEA. Πριν από αυτό, ζούσε στο Πούσκιν, ένα Παιδικό Χωριό SOS στα περίχωρα της Αγίας Πετρούπολης. «Είναι η πρώτη μου κανονική δουλειά – πριν δουλεύα μόνον άτυπα», λέει. «Πρέπει να δώσω σκληρή μάχη για να καταπολεμήσω τους φόβους μου, αλλά προσπάθησα και πήγε καλά».

Τους πρώτους εννιά μήνες που εργαζόταν στην IKEA, η Τατιάνα ήταν υπό την επίβλεψη των συναδέλφων της στο κατάστημα και των ειδικών της Rabota-i. «Κάποιος που μεγαλώνει σε ορφανοτροφεία στη Ρωσία, καταλαύει να φεύγει χωρίς καθόλου προοπτική. Τα κρατικά ιδρύματα κοινωνικής πρόνοιας είναι πολύ αυστηρά δομημένα και τείνουν να απομονώνουν τους δικούς τους, που σημαίνει ότι έχουν πολύ μειωμένα κίνητρα για την εύρεση εργασίας. Καταλαύεις να ζεις με τα κρατικά επιδόματα και να επικονιάσεις μόνο με άλλους πρώην τροφιμούς ορφανοτροφείων», λέει ο Μιχαήλ Κριβόνος, ιδρυτής της Rabota-i.

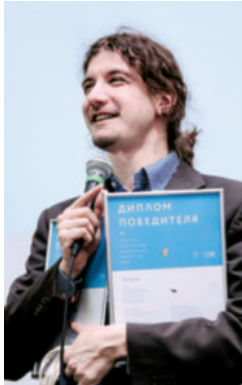
Πριν από έξι χρόνια, ο Κριβόνος παραιτήθηκε από τη θέση του σε μια διεθνή εταιρεία συμβουλευτικής και ίδρυσε τη Rabota-i ως κοινωνική επιχείρηση («rabota» σημαίνει «εργασία» στα ρωσικά). Η οργάνωση φέρνει σε επαφή νέους ανθρώπους με μειωμένες προοπτικές εξεύρεσης εργασίας με εταιρείες που θα μπορούσαν να τους απασχολήσουν. Το μοντέλο για τη Rabota-i ήταν παρόμοιο, μεγάλων κλίμακας σκανδιναβικών οργανώσεων – η Samhall από τη Σουηδία, η φινλανδική Vates και η δανική Klajjob.

Κάθε χρόνο, 10.000 - 15.000 νέα άτομα εξέρχονται από κρατικά ιδρύματα κοινωνικής πρόνοιας (συμπεριλαμβανομένων 300 με 400 στην Αγία Πετρούπολη). Μόνο το 7%-10% από αυτούς καταφέρνει να βρει δουλειά και να εγκαταλείψει παραγωγικά στην κοινωνία. Στην πλειονότητά τους οι νέοι «απόφοιτοι» καταλήγουν να εξαρτώνται οικονομικά από κρατικά επιδόματα και να έχουν κοινωνικές σχέσεις μόνο μεταξύ τους. Ορισμένοι καταφεύγουν στην εγκληματικότητα ή υποφέρουν από την κατάχρηση του αλκοόλ και των ναρκωτικών.

«Όταν ξεκινήσαμε το 2011 μπορούμε να πάρουμε συνεντεύξεις από 30 «απόφοιτους» για ανοικτές θέσεις εργασίας και μόνο πέντε να έρχονταν ξανά σε επαφή μαζί μας μετά τη συνέντευξη. Από αυτούς, ο ένας ή η μία θα έβρισκε κάποια δουλειά – την οποία συνήθως παρατούσε τη δεύτερη μέρα. Πλέον, είναι διαφορετικά τα πράγματα», λέει ο Κριβόνος. Η Rabota-i επένδυσε στην εκπαίδευση και στην καθοδήγηση των υποψηφίων εργαζομένων.

Οργάνωση επίσης βοηθάει τις εταιρείες που τους προσλαμβάνουν, παρέχοντας συμβουλευτικές υπηρεσίες και καθοδήγηση στον χώρο εργασίας για τους πρώτους έξι με εννιά μήνες. «Εργάζομαστε για να καλύψουμε τη ζήτηση των επιχειρήσεων – η οικονομική στήριξη της Rabota-i προέρχεται από μια σειρά ρωσικών και διεθνών εταιρειών (μεταξύ των οποίων ο όμιλος Melon Fashion Group, η IKEA, η Gazprom Neft, η East Capital και το ίδρυμα Jochnick)», σημειώνει ο Κριβόνος.

Η δεύτερη ομάδα στόχους για τη Rabota-i είναι οι νέοι με αναπηρίες, είτε έχουν μεγαλώσει σε ιδρύματα είτε στο

Ο Μιχαήλ Κριβόνος παραιτήθηκε από τη δουλειά του σε διεθνή εταιρεία συμβουλευτικής για να ιδρύσει τη Rabota-i.

σπίτι. Πρόκειται για μια ακόμη κατηγορία που δυσκολεύεται ιδιαίτερα στην πρόσβαση στην αγορά εργασίας. «Πάντα ντρέπομαι για την αναπηρία μου, που με απέτρεπε από το να επικοινωνώ με κόσμο και από το να βρω δουλειά. Όταν όμως πήγα για συνέντευξη στη Maersk Line, ένιωσα επιτέλους άνετα, σαν να μην είχαν προσέξει καν την αναπηρία μου», λέει ένας από τους υποψηφίους, ο Αλεξάντερ, 25 ετών.

Πέρυσι η Rabota-i παρείχε προ-

Η οργάνωση συνεπικουρείται από πάνω από 600 κοινωνικούς λειτουργούς, οι οποίοι εργάζονται σε ΜΚΟ που δραστηριοποιούνται σε ιδρύματα κοινωνικής φροντίδας ή βοηθούν νέους με αναπηρίες.

γράμματα κατάρτισης για 700 υποψηφίους εργαζομένους στην Αγία Πετρούπολη. «Προσπαθούμε να βοηθήσουμε αυτούς που αντιμετωπίζουν τις μεγαλύτερες δυσκολίες στην εύρεση εργασίας, νέους ανθρώπους έως 29 ετών, χωρίς εργασιακή εμπειρία μεγαλύτερη των έξι μηνών», αναφέρει ο ιδρυτής της οργάνωσης. Οι περισσότεροι από τους έχουν βρει δουλειές ως υπάλληλοι σε καταστήματα, σε θέσεις γραμματειακών υποστηρίξεων, ως προσωπικό καθαρισμού, υπάλληλοι βεσταριού, φύλακες, ντελιβεράδες, μάγειρες, μάστορες κ.ά. «Ο βασικός μας στόχος είναι να βοηθήσουμε αυτούς τους μη προνομιούχους νέους ανθρώπους να ζήσουν μια φυσιολογική

ζωή, να συμμετάσχουν ενεργά στην κοινωνία και να αποκτήσουν οικονομική ανεξαρτησία», λέει ο Κριβόνος. Μεταξύ των εργοδοτών είναι μεγάλες ρωσικές και διεθνείς εταιρείες, όπως Ahlers, befree, IKEA, JTI, KFC, Ulmart, Vaillant, Zarina και πολλές άλλες.

Μέχρι στιγμής, η Rabota-i έχει δραστηριοποιηθεί μόνο στην Αγία Πετρούπολη, όμως σχεδιάζει να επεκταθεί και σε άλλες περιοχές της Ρωσίας. «Τόσο στην Αγία Πετρούπολη όσο και στη Μόσχα, τις μεγαλύτερες πόλεις της Ρωσίας, δεν υπάρχει σχεδόν καθόλου ανεργία, το οποίο σημαίνει ότι είναι πιο εύκολο για τις επιχειρήσεις να ανοικτούν σε πολιτικές απασχόλησης που στρέφονται κατά του κοινωνικού αποκλεισμού», αναφέρει ο Κριβόνος.

Η κοινωνική επιχείρησή του συνεργάζεται επίσης ενεργά με άλλες αντίστοιχες, αλλά και με ΜΚΟ που οργανώνουν προγράμματα κοινωνικής προσαρμογής. Η Rabota-i συνεπικουρείται από πάνω από 600 κοινωνικούς λειτουργούς οι οποίοι εργάζονται σε ΜΚΟ που δραστηριοποιούνται σε ιδρύματα κοινωνικής φροντίδας ή βοηθούν νέους με αναπηρίες. Οι κοινωνικοί λειτουργοί αυτοί διαδίδουν στους νέους με τους οποίους έρχονται σε επαφή πληροφορίες για νέες ευκαιρίες απασχόλησης.

«Ελπίζουμε να δημιουργήσουμε ένα πλαίσιο που θα είναι διαθέσιμο σε οργάνωσεις σε όλη τη Ρωσία, με πληροφορίες για ανοικτές θέσεις και υποψηφίους. Ο απώτερος σκοπός είναι να μετατρέψουμε τη δική μας οργάνωση σε ένα είδος μοντέλο, αλλά και σε ένα βιώσιμο δικτύο που μπορεί εύκολα να αναπαράχθει», καταλήγει ο ιδρυτής της Rabota-i.

Η κρυφή γοητεία της πλιακικής ενέργειας

της **ΕΑΕΝΑ ΚΟΜΕΛΙ**
CORRIERA DELLA SERA

Σ Ιστορικά κέντρα και διατηρητέα κτίρια ανά την Ευρώπη, η διαδικασία απόκτησης άδειας για την εγκατάσταση φωτοβολταϊκών πάλει στη στέγη είναι σύνθετη. Περιορισμοί που σχετίζονται με τη διαφύλαξη της αισθητικής του τοπίου είναι συχνά τόσο αυστηροί που γίνονται απαγορευτικοί – εκτός εάν τα πλιακικά κύτταρα είναι αόρατα.

Ως αποτέλεσμα, πολλοί έχουν προσπαθήσει να ενσωματώσουν τα φωτοβολταϊκά σε υλικά που μοιάζουν με αυτά που συνήθως χρησιμοποιούνται για κατασκευές στέγης, ή τα χρησιμοποιούν για να καλύψουν τυφλοί τοίχους. Η Tesla του Δον Μασκ, για παράδειγμα, εμπνεύστηκε μια σαβίδα οροφής με στρώσεις από γυαλί. Προϊόντα όπως αυτά είναι ουσιαστικά αόρατα από τον δρόμο. Από ένα συγκεκριμένο ύψος, όμως, είναι ορατά τα σκουρόχρωμα κύτταρα, μια ιδέα που δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή σε μέρη όπως το Παρίσι.

Μια μικρή οικογενειακή επιχείρηση από τη Βιτσέντζα στην Ιταλία φιλοδοξεί να δώσει λύση στο πρόβλημα. Η Dyaqua, όπως ονομάζεται η εταιρεία, έχει δημιουργήσει ένα προϊόν που λέγεται Invisible Solar, ένα φωτοβολταϊκό στέγης που δεν μοιάζει με κανένα άλλο στην αγορά. Το νέο προϊόν ήδη γνωρίζει ανθρωπή ανάπτυξη.

Η Dyaqua εισάγει τα φωτοβολταϊκά κύτταρα μέσα σε μια πολυμερική χημική ένωση που μιμείται κοινά οικιακά υλικά όπως η πέτρα και το ξύλο. Με τον τρόπο αυτό, τα πλιακικά κύτταρα είναι εντελώς αόρατα στο ανθρώπινο μάτι.

«Από τότε που ξεκινήσαμε την παραγωγή, πριν από λίγους μήνες, δεν προλαβαίναμε τις παραγγελίες – όχι απλώς από την Ιταλία, αλλά από τη Γαλλία, την Ισπανία και τις Ηνωμένες Πολιτείες», λέει ο Τζιανβίνι Κουαλιάνο, ο καλλιτέχνης από τη Βιτσέντζα που ανακάλυψε το μυστικό της δημιουργίας πολυμερικών ενώσεων που μοιάζουν απόλυτα φυσικές και που επιτρέπουν τη διείσδυση του φωτός.

Η χημική αυτή ένωση μπορεί να μεταμορφωθεί ώστε να μοιάζει με οποιοδήποτε οικοδομικό υλικό – τερακότα, πέτρα, ταμμένο ή ξύλο. Είναι μη τοξικά και ανακυκλώσιμα, ικανά να αντέξει μεγάλα στατικά φορτία και ανθεκτικά σε στοιχεία της ατμόσφαιρας και χημικούς διαλύτες.

«Το παν είναι η πυκνότητα: πρέπει να είναι αρκετή ώστε να ξεγελά το μάτι, αλλά όχι τόσο μεγάλη που να μπλοκάρει τις ακτίνες του ήλιου», εξηγεί ο Κουαλιάνο. Πριν από χρόνια, λάνσαρε την παραγωγή μιας γραμμής φωτών LED με την ονομασία Medea, που βασίζονταν στην ίδια τεχνολογία. Στη συνέχεια δημιούργησε τα φωτοβολταϊκά συστήματα τύπου Dyaqua, τα οποία ανέπτυξε σε συνεργασία με

Η Dyaqua εισάγει τα φωτοβολταϊκά κύτταρα μέσα σε μια πολυμερική χημική ένωση, που μιμείται κοινά οικοδομικά υλικά όπως η πέτρα και το ξύλο, έτσι, τα πλιακικά κύτταρα είναι εντελώς αόρατα στο ανθρώπινο μάτι.

την Εθνική Υπηρεσία Νέων Τεχνολογιών, Ενέργειας και Αειφόρου Οικονομικών Ανάπτυξης της Ιταλίας (ENEA). «Η λογική είναι η ίδια: στις λάμπες, το φως έρχεται από μέσα και πρέπει να διοχετευθεί έξω, ενώ στα φωτοβολταϊκά πλιακάρια, οι ακτίνες του ήλιου έρχονται και πρέπει να διαπεράσουν το διαφανές υλικό και να φτάσουν στα πλιακικά κύτταρα», λέει ο Κουαλιάνο.

Η εφαρμογή της θεωρίας αυτής στην πράξη, ωστόσο, δεν ήταν εύκολο έργο. Η ομοιότητα ομοιότητας χρειάστηκε σκληρή δουλειά πολλών ετών για να επιτευχθεί. Η αποτελεσματικότητά του πρωτότυπου σχεδίου δοκιμάστηκε στη συνέχεια από μια ανεξάρτητη επιστημονική επιτροπή. Οι δοκιμές επιβεβαίωσαν ότι η ενεργειακή από-

δοσή του ήταν εντυπωσιακή – 70 Wp ανά τετραγωνικό μέτρο, περίπου το μισό μιας κλασικής φωτοβολταϊκής μονάδας.

Η Invisible Solar είναι διαθέσιμη στην αγορά για 7 ευρώ ανά Watt, έναντι 1-2 ευρώ ανά Watt για παραδοσιακά φωτοβολταϊκά. «Πρέπει να έχετε υπόψη σας ότι μιλάμε για χειροτεχνικά προϊόντα, σχεδιασμένα ειδικά για ιστορικά κτίρια: οι τιμές κυμαίνονται από 1 έως 7 ευρώ για πλακάκια που τοποθετούνται σε κτίρια σε ιστορικά κέντρα», τονίζει ο Κουαλιάνο.

Προς το παρόν, η Dyaqua επιβιώνει χάρη στις λάμπες LED. Τα φωτοβολταϊκά της προϊόντα δεν είναι βιώσιμα, γιατί απαιτούν υπερβολικά πολλά χειρονακτικά εργασιά. Δεν υπάρχουν ακόμη μηχανές ικανές να λειψούν την προσεκτικά δουλειά του ανθρώπινου χεριού του τοποθέτησης διαφορετικών στρώσεων ρητίνης σε διαφορετικές πυκνότητες, πάνω και κάτω από τα φωτοβολταϊκά κύτταρα, με την κατάλληλη καμπυλότητα και για το τελείο κεραμίδι. Η δημιουργία επιπέδων επιφανειών που θυμίζουν πέτρα ή ταμμένο είναι πιο απλή, αλλά παραμένει μια λειπτή δουλειά που δεν συγκρίνεται με τη βιομηχανική παραγωγή απλών κεραμιδιών ή πλιακικών πάλει.

«Για να επαχθύνουμε την παραγωγή και να ανταποκριθούμε στη ζήτηση, θα έπρεπε να εφευρέσουμε μηχανή που ενσωματώνονται με τη χειρονακτική εργασία ή στην αντικαθιστούν», λέει ο Κουαλιάνο. Μόνο έτσι μπορεί να υπάρξει μαζική παραγωγή, που θα οδηγήσει σε χαμηλότερες τιμές και αυξημένη ανταγωνιστικότητα του προϊόντος έναντι μεγάλων παραγωγών, όπως η Tesla και η Solar Roof.

Η Dyaqua δεν έχει τους πόρους για να επενδύσει σε μια μηχανή. Τα παιδιά του Κουαλιάνο, ο Ματέο και η Ελίζα, ξεκίνησαν μια εκστρατεία crowdfunding στο IndieGoGo, επιχειρώντας να συγκεντρώσουν 20.000 ευρώ για να τέτσει επένδυση. «Η Invisible Solar είναι το όνειρό μου για έναν υπήλο κόσμο», λέει ο Ματέο, «στον οποίο η τεχνολογία έχει τη φυσική όψη των τοπίων μας».

Παίζοντας με την κατανάλωση ενέργειας

της **ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ ΠΕΪΡΟ**
EL PAIS

Μπορούν οι γάτες να μας βοηθήσουν να κάνουμε εξοικονόμηση ενέργειας; Αυτό πιστεύει μια ομάδα ερευνητών από το Πολυτεχνικό Πανεπιστήμιο της Καταλονίας. Οι ερευνητές αυτοί έχουν δημιουργήσει ένα διαδραστικό βιντεοπαιχνίδι που ονομάζεται EnergyCat. Το Σπίτι του Αύριου, με σκοπό να διδάξουν τον κόσμο για την κατανάλωση ενέργειας. Η ίδια ομάδα ερευνητών λάνσαρε το παιχνίδι EnergyGaware τον Φεβρουάριο του 2015. Το συγκεκριμένο παιχνίδι διδάσκει οικολογικές που ζουν σε εργατικές κατοικίες για την εξοικονόμηση ενέργειας με τη χρήση ενός βιντεοπαιχνιδιού. Περίπου 550 άτομα στο Πίλιμινθ της Αγγλίας συμπλήρωσαν ερωτηματολόγιο σχετικά με την ενέργεια που καταναλώνουν. Μεταξύ αυτών, σε περίπου 100 άνθρωποι tablets με την εφαρμογή του βιντεοπαιχνιδιού ήδη εγκατεστημένη. Οι ερευνητές μείψαν την κατανάλωση ενέργειας αμφότερων των ομάδων, για να φανεί εάν το παιχνίδι συμβάλλει στην εξοικονόμηση. «Τώρα που έχουμε συλλέξει και αναλύσει τα αρχικά αποτελέσματα, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι στους πρώτους τρεις μήνες η κατανάλωση (όσον έπαιξαν το παιχνίδι) μειώθηκε κατά 7% μέσα σε τρεις μήνες», λέει ο Μικέλ Κασάδς, συντονιστής της έρευνας.

Το παιχνίδι ανταμείβει δράσεις τόσο απλές όσο το σβήσιμο των φώτων. Οι παίκτες μπορούν να ανταγωνιστούν τους γειτονές τους αναρτώντας στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, Αισθητές τοποθετημένοι σε εξοικονομητές ενέργειας, οι οποίοι έχουν εγκατασταθεί για τους σκοπούς της έρευνας, καταγράφουν τις επιδόσεις των συμμετεχόντων. Η μελέτη θα συνεχιστεί έως το τέλος του έτους. Τον Ιανουάριο του 2018, η ομάδα θα αρχίσει να αναλύει το σύνολο των δεδομένων. Ο προϋπολογισμός του πειράματος φτάνει τα 2 εκατ. ευρώ και χρηματοδοτείται από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Το EnergyGaware είναι ένα βιντεοπαιχνίδι που συμβάλλει στην εξοικονόμηση ενέργειας.

WATER

At least **1 fourth** of the world's population uses a source of drinking water that is fecally contaminated

Source: UN

Στάλες ανακούφισης από το μολυσμένο νερό με την I-Drop Water

της ΜΙΣΣΕΛ ΜΠΑΟ και της ΖΑΚΛΙΝ ΓΚΙΓΙΕΝ CITY PRESS

Για την Πετούνια Μοκάλε, το πόσιμο νερό δεν ήταν κάτι δεδομένο. Έχοντας ανακαλύψει σκουριά στους σωλήνες του σπιτιού της, δίσταζε να πει το νερό της βρύσης. Σύμφωνα με έκθεση του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας (2015), 1,8 δισεκατομμύρια άτομα ανά τον κόσμο πίνουν νερό που έχει επιμολυνθεί με περιττώματα. Η Μοκάλε ήταν μία από τα 300 εκατομμύρια άτομα στην Αφρική που δεν έχουν πρόσβαση σε ασφαλές πόσιμο νερό. Όταν λοιπόν την πείρασε ένας εκπρόσωπος της I-Drop Water προτεινόντάς της να εγκαταστήσει ένα σύστημα καθαρισμού του νερού στο μαγαζί της στο Σοβέτο, η Μοκάλε δέχθηκε.

«Ο κόσμος δεν έχει πραγματική επιλογή μετάφραση του να διακινδυνεύσει την υγεία του πίνοντας νερό που δεν είναι ασφαλές ή να βρει τρόπο να πληρώσει για τρομακτικά ακριβό εμφιαλωμένο νερό, που είναι περιβαλλοντικά καταστροφικό», λέει ο Τζέιμς Στίερ, συνιδρυτής της I-Drop Water.

Ο Στίερ μαζί με τη σύζυγό του, Κέιτ Τίερς Στίερ, ίδρυσαν την I-Drop Water ως εναλλακτική λύση που θα παρέχει πόσιμο νερό σε λογικές τιμές σε ανθρώπους όπως η Μοκάλε στη Νότιο Αφρική και σε ολόκληρη την αφρικανική ήπειρο. Από το 2015, οπότε ιδρύθηκε, η I-Drop έχει συνεταιριστεί με μπακάλικα σε τέσσερις αφρικανικές χώρες (Ν. Αφρική, Ζιμπάμπουε, Μποτσουάνα, Γκνάνα), εγκαθιστώντας πάνω από 60 συστήματα φιλτροποίησης και πουλώντας πάνω από μισό εκατομμύριο λίτρα καθαρού πόσιμου νερού.

Τα συστήματα φιλτροποίησης της I-Drop μπορούν να εγκατασταθούν σε οποιοδήποτε μαγαζί με πρόσβαση σε νερό της βρύσης, χωρίς κόστος για τον ιδιοκτήτη. Οι πελάτες στη συνέχεια μπορούν να αγοράσουν το καθαρισμένο νερό με κόστος 1 ραντ το λίτρο (περίπου 7 λεπτά) – 80% χαμηλότερο από ένα μπουκάλι εμφιαλωμένου νερού. Στο τέλος κάθε μήνα, η I-Drop μοιράζεται τα κέρδη από τις πωλήσεις

νερό 50-50 με το μαγαζί. «Η τιμή είναι αρκετά χαμηλή ώστε να μπορούν όλοι να το αγοράσουν και είναι απίστευτα αποτελεσματικό», λέει ο Στίερ για το επιχειρηματικό μοντέλο του I-Drop. «Έχουμε εξελίξει το κεφαλαίο κόστος με το να το παρέχουμε (το σύστημα φιλτροποίησης) δωρεάν σε κάθε μπακάλικο».

Στους μήνες αφότου εγκατέστησε το μηχανήμα, η Μοκάλε πωλούσε περίπου πέντε μπουκάλια φιλτροποιημένου νερού την ημέρα, και περισσότερο τα Σάββατοκύριακα. Ενηθύνει τους πελάτες της να αγοράσουν το νερό της I-Drop, παρά τους αρχικούς ενδοιασμούς τους. Πολλοί πίστευαν ότι ήταν απλά νερό της βρύσης και δεν ήταν ασφαλές όπως το εμφιαλωμένο, λέει.

Από τότε, το σύστημα φιλτροποίησης I-Drop είναι εξίσου αποδοτικό στον καθαρισμό του νερού και είναι πολύ χαμηλότερου κόστους από το εμφιαλωμένο νερό, λόγω τριών πτυχών του: του καθαυτού φίλτρου, των δικτύων κινητής τηλεφωνίας και της αειφορίας.

Το φίλτρο νερού της I-Drop, το οποίο κατασκευάζεται στις ΗΠΑ, χρησιμοποιεί έναν νανοαθρακικό σκελετό για να απορρίπτει ιούς, βακτήρια και κύστες – οτιδήποτε είναι βασιζόμενο στον άνθρακα και θα μπορούσε να προκαλέσει ασθένεια στον άνθρωπο – ενώ παράλληλα διατηρεί τα μεταλλικά στοιχεία του νερού.

«Το φίλτρο δεν παράγει λύματα. Μπαίνει μέσα μολυσμένο νερό και βγαίνει από την άλλη καθαρό. Αυτό είναι κρίσιμο, γιατί υπάρχει σημαντικό πρόβλημα λειψυδρίας», αναφέρει ο Στίερ. Παρότι το φίλτρο είναι αποτελεσματικό, αποδοτικό και απαιτεί ελάχιστη επισκευή, κάθε μηχανήμα συνδέεται με τεχνολογία GSM με την κεντρική πλατφόρμα της I-Drop, επιτρέποντας στην Κέιτ Τίερς Στίερ να τα παρακολουθεί εξ αποστάσεως.

«Εγώ είμαι ο σπασίκλας με τα δεδομένα. Εγώ διαχειρίζομαι την πλατφόρμα συνολικά και κάνω τη διάγνωση προβλημάτων. Είναι εκπληκτικό πόσα μπορείς να συμπεράνεις από

Τα συστήματα φιλτροποίησης της I-Drop μπορούν να εγκατασταθούν σε οποιοδήποτε μαγαζί με πρόσβαση σε νερό της βρύσης, χωρίς κόστος για τον ιδιοκτήτη.

τις πληροφορίες που λαμβάνουμε», λέει η Τίερς Στίερ.

Υπάρχουν τεχνικοί διαθέσιμοι για να επιδιορθώσουν οποιοδήποτε μηχανήμα παρουσιάσει βλάβη. Ο Στίερ, η Τίερς Στίερ μπορεί στις περισσότερες περιπτώσεις να αντιμετωπίσει οποιοδήποτε τεχνικό ζήτημα υπάρχει εξ αποστάσεως, χάρη στην πλατφόρμα του μηχανήματος και των δεδομένων που εκπέμπει μέσω δικτύων κινητής τηλεφωνίας. Ως αποτέλεσμα, η συντήρηση που χρειάζεται κάθε μηχανήμα περιορίζεται σε μία αλλαγή φίλτρου κάθε 6-8 μήνες. Οι ιδιοκτήτες των μαγαζιών μάλιστα μπορούν να εκπαιδευτούν ώστε να κάνουν τις αναγκαίες αλλαγές μόνοι τους.

«Δεν υπάρχουν σχεδόν πουθενά στην Αφρική περιοχές που δεν έχουν

Περίπου 300 εκατομμύρια άτομα στην Αφρική δεν έχουν πρόσβαση σε ασφαλές πόσιμο νερό – Το εγχείρημα της I-Drop βασίζεται στην ηλιακή ενέργεια και συμβάλλει στη μείωση της κατανάλωσης πλαστικού, ως αντικατάσταση του εμφιαλωμένου νερού.

καλό σήμα κινητής τηλεφωνίας. Και επειδή έχουμε σχεδιάσει το σύστημά μας ώστε να λειτουργεί αποκλειστικά με ηλιακή ενέργεια, μπορεί να στέλνει ηλεκτρονικά μηνύματα με τη χρήση ηλιακής ενέργειας», λέει ο Στίερ.

Η ηλιακή ενέργεια είναι μόνο ένα από τα επιχειρηματικά οφέλη της I-Drop. Το εγχείρημα συμβάλλει επίσης στη μείωση της κατανάλωσης πλαστικού. Οι καταναλωτές φέρνουν το δικό τους μπουκάλι ή αγοράζουν ένα μπουκάλι που μπορεί να επαναχρησιμοποιηθεί αντί να αγοράζουν ατομικά μπουκάλια νερού. Ο στόχος της I-Drop είναι να εξελιχθεί σε μια περι-

βαλλοντικά φιλική, οικονομική εναλλακτική στον κλάδο του εμφιαλωμένου νερού, και σε μια πρακτική λύση στον πρόβλημα της επιδεινούμενης κατάστασης των υδατινών υποδομών.

«Δεν είναι ρεαλιστικό να περιμένουμε ότι θα γίνουν οι τερματικές επενδύσεις που απαιτούνται ώστε η κυβέρνηση να κάνει όλο το νερό που φτάνει στη βρύση ασφαλές για τους ανθρώπους», επισημάνει ο Στίερ. Σύμφωνα με έκθεση του Ινστιτούτου Μηχανικών Νοτίου Αφρικής το 2011, το κόστος αντικατάστασης των υδατινών υποδομών είναι 139 δισεκατομμύρια ραντ (9,4 δισ. ευρώ).

«Αντ' αυτού, για να μην αντιμετωπίσουμε το πόσιμο νερό σαν την τροφή. Αν μπορούμε να ριζώσουμε την τιμή σε επίπεδα προσβάσιμα σε όλους και να χρησιμοποιήσουμε τα υφιστάμενα δίκτυα διανομής (μπακάλικα) για να φέρουμε το προϊόν στον καταναλωτή, το θέμα έχει αντιμετωπιστεί», προσθέτει ο συνιδρυτής της εταιρείας.

Ωστόσο, το ζεύγος Στίερ παραδέχεται ότι το ένα ραντ που κοστίζει το λίτρο παραμένει πέρα από τις δυνατότητες ορισμένων. «Θέλουμε να είμαστε μέρος της λύσης στο θέμα του πόσιμου νερού. Πρέπει να διαχειριστούμε αυτήν την πρόκληση χρησιμοποιώντας το επιχειρηματικό πνεύμα, και το δικό μας επιχειρηματικό μοντέλο το κάνει αυτό», λέει ο Στίερ.

Ως κερδοσκοπική επιχείρηση, η I-Drop ελπίζει να επιδοτήσει την εγκατάσταση συστημάτων φιλτροποίησης με τα έσοδα των πωλήσεων νερού από τους μαγαζάτορες με τους οποίους συνεργάζεται. Έχουν ήδη εγκαταστήσει ένα μηχανήμα στο δημοτικό σχολείο Bapedi στο Σοβέτο, που επιτρέπει στους μαθητές και στο προσωπικό να πίνουν ασφαλές πόσιμο νερό δωρεάν. Πιστεύουν ότι η ιδέα τους θα επεκταθεί σε όλη την Αφρική και όχι μόνο. Εν τω μεταξύ, όμως, επιζητούν στην ανάπτυξη τους στην αγορά της Νοτίου Αφρικής, ειδικά στην περιοχή του Γιοχάνεσμπουργκ και του ανατολικού Κέιπ.

Το ρούχο που εντοπίζει την πνευμονία

της ΜΠΕΑΤΡΙΣ ΝΑΚΙΜΠΟΥΝΓΚΑ DAILY MONITOR

Η γιανιά της Ολίβια Κομπουρόνγκο πέθανε έπειτα από έξι μήνες με συμπτώματα πυρετού και βήχα. Είχε διαγνώσει με ελονοσία, αλλά η εγγονή της έμαθε μετά τον θάνατό της ότι στην πραγματικότητα έπασχε από πνευμονία.

Το 2014, η Κομπουρόνγκο –απόφοιτος του Πανεπιστημίου Μακερέρε με πτυχίο στη μηχανική των τηλεπικοινωνιών– μαζί με τέσσερα ακόμη άτομα εμπνεύστηκαν το Mama-Ope («Η ελπίδα της μητέρας»). Πρόκειται για ένα βιομετρικό, έξυπνο μπουφάν που εξετάζει παιδιά για πνευμονία, συμβάλλοντας έτσι στη μείωση των αριθμών που πεθαίνουν εξαιτίας λανθασμένης διάγνωσης. Η πνευμονία είναι η υπ' αριθμόν 1 αιτία θανάτου παιδιών κάτω της ηλικίας των πέντε στον κόσμο, σύμφωνα με τον ΠΟΥ.

«Το μπουφάν διαγιγνώσκει την ασθένεια, μετράει τον βαθμό στον οποίο έχει πληθεί η πνευμονία και επιτρέπει την παρακολούθηση της εξέλιξής της, καθώς τα δεδομένα που αντλεί μπορούν να κοινοποιηθούν σε τρίτους», λέει ο Μπράντ Τουριμπάγκι, ένας από τα ιδρυτικά μέλη του εγχειρήματος. Κάθε αισθητήρας του μπουφάν είναι συνδεδεμένος με συγκεκριμένο σύμ-

Το Mama-Ope είναι ένα βιομετρικό, έξυπνο μπουφάν που εξετάζει παιδιά για πνευμονία, καθώς η συγκεκριμένη ασθένεια είναι η υπ' αριθμόν 1 αιτία θανάτου παιδιών κάτω των πέντε ετών διεθνώς, σύμφωνα με τον ΠΟΥ.

πτομα και, μέσα σε τέσσερα λεπτά, γίνεται επεξεργασία των δεδομένων και στέλνονται σε μία εφαρμογή κινητού (μέσω Bluetooth), η οποία αναλύει τις πληροφορίες και προβαίνει σε εκτιμήσεις για τη σοβαρότητα του κρούσματος.

Το μπουφάν βρίσκεται ακόμη στο στάδιο του πρωτότυπου. Ωστόσο, μπορεί να διαγνώσει την ασθένεια έως και τρεις φορές ταχύτερα από ένα γιατρό και μειώνει τις πιθανότητες ανθρώπινου σφάλματος, σύμφωνα με μελέτες που διεξήγαγαν οι εφευρέτες του. Η ομάδα του Mama-Ope team έχει επίσης προσλάβει ιδιώτες ερευνητές από το Ινστιτούτο Μεταδοτικών Ασθενειών του Πανεπιστημίου Μακερέρε για να αξιολογήσουν το πρωτότυπο σχέδιο τους, ενώ έχει ζητήσει καθοδήγηση και από τη UNICEF. Το μπουφάν επί του παρόντος βρίσκεται στο στάδιο αναγωγής της έγκρισής του από το υπουργείο Υγείας της Ουγκάντα. Η έγκριση αυτή είναι αναγκαία για την εμπορική αξιοποίησή του.

Εν τω μεταξύ, η ομάδα του Mama-Ope κερδίζει οπαδούς ανά τον κόσμο: τον περασμένο Μάρτιο, ο Μπράντ Τουριμπάγκι έλαβε το πρώτο βραβείο στον διαγωνισμό Αφρικής του Pitch@Palace από τον Δούκα του Γιορκ στο Λονδίνο. Η ομάδα θέλει το μπουφάν να λειτουργεί με ηλιακή ενέργεια στο μέλλον, κάνοντάς το πιο αξιόπιστο σε αγροτικές περιοχές όπου είναι συχνό φαινόμενο οι διακοπές ρεύματος.

Αλλάζοντας διατροφικές συνήθειες στις φαβέλες

του ΡΕΪΝΑΝΤΟ ΖΟΣΕ ΛΟΠΕΣ FOLHA DE S. PAULO

«**Π**ολλά ήμουν πολύ δύσκολη με το φαγόπλο», παραδέχεται η Ρετζίνα Τσέλι, μια 35χρονη μαγειρίσσα και επιχειρηματίας που ζει στο Μόρο ντα Μπαμπιλιάνο, στο Ρίο ντε Τζανέιρο. «Δεν πλύνισα τίποτα που να είναι ολικής αλέσεως». Τα τελευταία έξι χρόνια, όμως, έχει αλλάξει θεαματικά τις συνήθειές της.

Ως επικεφαλής του εγχειρήματος Favela Orgânica, η Ρετζίνα έχει διδάξει πάνω από 30.000 άτομα πώς να καλλιεργούν τα δικά τους λαχανικά σε πολύ μικρούς χώρους, πώς να μετατρέπουν μπανανόφλοιους, το κοτσάνια του μπρόκολου, τα κελύφη των κολοκυθών και άλλες απροσδόκτες πρώτες ύλες σε λιχουδιές, πώς να χρησιμοποιούν ό, τι μένει στην κουζίνα μετά το μαγείρεμα ως κομπόστ για τους κάπνους τους.

Η ιδρύτρια της Favela Orgânica πήδησε στο Ρίο έφηβη και εργάστηκε για πολλά χρόνια ως οικιακή βοηθός πριν αποφασίσει να κάνει αίτηση για κεφάλαια σποράς από την Agência de Redes Para Juventude (την Υπηρεσία Δικτύωσης των Νέων), ένα κυβερνητικό πρόγραμμα στήριξης της κοινωνικής επιχειρηματικότητας μικρής κλίμακας. Αυτό συνέβη το 2011, όταν η Ρετζίνα έπνιξε το πρώτο της εργατήρι μέσα στο ίδιο της το σπίτι. «Η βασική μου επιδίωξη είναι να δημιουργήσω ένα είδος μη ελιτιστικής γαστρονομίας. Με τις συνταγές που προσαβώ να φτιάξω φαγόπλο που είναι όμορφο, αλλά και που να περιέχει αυθεντικές μυρμιές – να είναι κάτι που θα μπορούσε να σε μαγειρέψει η γιαγιά σου...», εξηγεί.

Η ιδρύτρια της Favela Orgânica εργάστηκε για πολλά χρόνια ως οικιακή βοηθός πριν κάνει αίτηση για κεφάλαια σποράς από ένα κυβερνητικό πρόγραμμα στήριξης της κοινωνικής επιχειρηματικότητας μικρής κλίμακας.

Η Αντίτα της Ολιβέριαν Σάντος, μια 42χρονη βοηθός νοσηλεύτρια από το Μόρο ντα Μπαμπιλιάνο, τονίζει ότι συμμετέχοντας στα εργαστήρια της Ρετζίνα ήταν μια εμπειρία που της άνοιξε τα μάτια. Μεταξύ των συνταγών που προσέλακσαν άμεσα την προσοχή της ήταν το brigadeiro από μπανανόφλοιους (πρόκειται για παραδοσιακό βραζιλιάνικο γλυκό, που συνήθως φτιάχνεται από συμπυκνωμένο γάλα και σκόνη σοκολάτας) και το ριζότο από φλούδα καρπούζιου. «Το αποκαλούμε 'φυσικό Viagra'», λέει γελώντας η Αντίτα.

Η Ρετζίνα ετοιμάζεται να διαδώσει τις συνταγές της και να μοιραστεί τις συμβουλές της με ένα ευρύτερο ακροατήριο: τον προσεχά Αύγουστο θα κάνει το ντεμπούτο της ως παρουσιάστρια τηλεοπτικής εκπομπής στο Futura, ένα τηλεοπτικό δίκτυο με εκπαιδευτικό περιεχόμενο που είναι σαν μια βραζιλιάνικη εκδοχή του PBS.

«Η βασική μου επιδίωξη είναι να δημιουργήσω ένα είδος μη ελιτιστικής γαστρονομίας»: Η Ρετζίνα Τσέλι έχει διδάξει πάνω από 30.000 άτομα πώς να καλλιεργούν τα δικά τους λαχανικά σε πολύ μικρούς χώρους και πώς να μετατρέπουν απροσδόκτες πρώτες ύλες σε λιχουδιές.